

international Sammenslutning gjorde den ikke mere populær. Formandsændringen i Sammenslutningen i Genf løste den af sine Forpligtelser — efter de Styrendes Skøn — og man omdannede den nu til »Dansk Kvindesamfund«, og som saadan fik den en ny Stiftelsesdag: 15. December samme Aar (1871).

Nu er 40 Aar hengaaede siden da. Dansk Kvindesamfund tæller mange Kredse over hele Landet, og det syntes, som om alle havde været ivrige for at møde til Festen.

Den nuværende Formand for Dansk Kvindesamfund, Fru Riising Rasmussen, hilste Kredsførmænd og Medlemmer Velkommen, specielt de tilstedeværende Ministre, Konseilpræsidenten og Kultusministeren. Derefter lød Festsang og Solo, digtet og komponeret for Lejligheden, hvorpaa Næstformanden, Fru Gyrithe Lembecke, traadte frem og holdt en indgaaende og interessant Tale om Dansk Kvindesamfunds Virksomhed og Kamp for at indtrænge i alle Forhold, hvor Kvinder kunde behøve at støttes og efterhaanden opnaa Ligestilling med Mænd. Fru Lembecke sammenlignede D. K.s Kamp med Belejringen af Troja; hun delte sit Epos i flere Sange. I den første symboliserede hun Klara Raphael, der i sin Iver for at naae Borgen i det Fjerne og Tro paa det Godes Sejr, let ilede hen over Markerne uden at agte paa, at Vejen endnu ikke var banet. Man saae da, hvorledes hun sank ned i Mosegrunden, medens tilsidst kun en oprakt Haand endnu skimtedes. Den ældre, besindigere Kvinde, der fulgte hende, forstod, at først maatte man bygge Veje, og hun bar Steen til disse og paavirkede andre til ogsaa at gøre det.

Fru Gyrithe Lembecke slog stærkt til Lyd for Dansk Kvindesamfunds udmærkede Arbejde. Det forekom os, hun mindre lagde Vægt paa den Jordbund, der efterhaanden dannedes. Denne Ændring i Landets i tidligere Tider saa ofte bureaukratiske Anskuelser, fremkom ved Højskolerne, stiftede efter Grundtvigs Lære, »at i Danmark skulde selve Folket oplyses«. Vi veed, at Højskolerne efterhaanden aabnedes ogsaa for Kvinderne, og at Læren om en lige Retsstilling mellem Mand og Kvinde blev en naturlig Følge af dette Kammeratskab i Oplysningen.

Vi finder Højskolens mandlige Disciple som Sogneraadsmænd, som Amsraadsmedlemmer, som senere i Folketingene og senest i Regeringen. Vi følger Ændringerne i vore Lovbestemmelser, hvorledes Ligeberettigelsen mellem Mand og Kvinde efterhaanden bryder sig frem — takket være det humanere Syn, som Højskolerne havde lært Befolkningen.

Vi havde i Fru Gyrithe Lembeckes Tale seet Klara Raphael synke i Mosegrunden. Vi kan blive i Billedet og følge, hvorledes det

blev Højskolerne, der bar Sten til den Vej, der førte op til Kvindefrigørelsens Borg.

Hendes Tale førte os tæt op under Troja's Fald.

Der stod dog en lille Rest tilbage. Odysseus havde endnu ikke udfundet sin Krigslist!

Men nu vendte alle Hoveder sig om i Salen.

Banneret blev baaret ind. Det var tilsløret, og det blev vor Veteran i Dansk Kvindesamfund, hun, som med sin hjertevarme Tale havde erobret saa mangen Forening blandt Danmarks Kvinder for den fælleds Opgave, som nu i dette Sejrens Øjeblik skulde hæve Sløret for det Symbol, der viste, hvorledes danske Kvinder fandt det rene Guld under Mulde, hvorledes de rejste Guldhornet og fylkedes om det og aldrig skulde ombytte det mod hvad der var urent og uædelt.

Vor Konseilpræsident førte Dansk Kvindesamfunds Ærespræsident tilbords, og disse 2 Førere for de to co-operative Bevægelser i Danmarks senere Aartier glædede de Tilstedeværende ved mange Guldkorn.

Saaledes var den Tale Konseilpræsidenten holdt, lysende af Løfter, men: »Taalmodighed maatte der til«. Dog kunde han sige, at der skulde ikke blive nogen Grundlovsændring i Danmark, uden at Kvindens politiske Valgret skulde komme i første Række.

Som varm Ven og Tilhænger af Højskolen og dermed af Kvindernes Meddelagtighed i Landets Styre holdt han en Tale, hvori han mindedes »Cold«, den Mand, der tog Initiativet til at virkeliggøre Grundtvigs Lære om Folkets Oplysning, men ogsaa aabnede Højskolerne for Kvinderne.

Det var med Spænding man fulgte Konseilpræsidentens Ord, thi at en saa varm Ven af Kvindesagen var Fører for Regeringen lovede godt. Alligevel har vi hørt saa mange heftige Udtalelser af Landstingets konservative faste Stok, at vi kan føle Kuldegysninger gennembæve os, naar vi tænker paa Kvindevælgrettens skrøbelige lille Skude, der skal staa for saa mange Stød.

Ved Bordet fulgte Tale paa Tale. Først af Fællesbestyrelsens Formand, Fru Riising Rasmussen, der takkede for det store Møde af Kredsenes Formænd. Hun var ført tilbords af Kultusminister Appel. Fru Jutta Bojsen-Møller talte for Gæsterne. Først og fremmest for Konseilpræsidenten, som hun sammenlignede med Guldsmiden i Tønder, der nok skulde skelne, hvad der var det rene Guld, og som havde erklæret det Guldhorn, Pigerne bragte ham til Prøve, for ægte Guld til dets inderste Fibre.

Efter at en Skaal for Stifterne Hr. Frederik Bajer og Frue var drukket, bragte Frk.

Paludan-Møller en Hilsen fra Nationalraadet, Fru Johanne Münter bragte en saadan fra Kvindevælgretsklubben, den Klub, der dannedes i Marts før Kvindekongressen i 1906. Hun bad Dansk Kvindesamfund om at slutte sig til en Skaal for Mrs Chapman Catt, som var Præsident for den internationale Alliance og som længst havde sagt, at: »Nordens 3 Lande, Danmark, Norge og Sverrig, nu havde Førerskabet for Kvindernes Valgretsbevægelse.« Skaalen blev drukket under stor Tilslutning.

Frøken Elna Jacobsen, Festkomitéens Formand, læste nu Telegrammerne fra nær og fjern. Blandt de senere fra Gina Krog, Frederikke Mørck, Landskvindestemmeretsforeningen, Frøken Anna Whitlock, Fru Blehr. Som saa ofte ellers følte man en skandinavisk Luftning og forstod, at i Kvindestemmeretten staa vi Haand i Haand med vore skandinaviske Søstre. Den smukke og mindefyldte Fest sluttedes sent. Det var som om man nødtigt vilde skilles!

J. M.

Om chinesisk Reform

og om

chinesiske Kvinder.

(Sluttet)

I saa mange Aarhundreder er Hjemmet bleven betragtet som det eneste passende Opholdssted for en chinesisk Kvinde, at det er vanskeligt for en almindelig Mand at gøre andet end i Rædsel vige tilbage for Udsigten til, at hans Hustru og Datter skulde deltage i de Amazone-agtige Slag, som Suffragetterne opfører. Men det vilde være ligesaa taabeligt at paastaa, at Tilstedeværelsen af Klostre i katholske Lande nøder enhver Kvinde, som lever i disse Lande, til at blive Nonne, som at insistere paa, at enhver godt oplært, ung Pige nødvendigvis skulde ville give Udtryk for sin Kampberedthed. Hovedformålet for Opdragelse maa blive en forbedret Kultur; i dennes højeste Form maa den vise hen imod Selvbeherskelse og ikke imod at give alle Tøjler løse.

De lattervækkende Karikaturer i Vestens Blade om Ægtefæller, der passer Baby'en, og Hustruen i »jupe culotte« skridende frem til Foredragssalen eller til Mødet for at vinde endnu flere Proselyter — er ligesaa vulgære som de er falske. Den stærke Mand vil altid blive Herre i sit eget Hus, selv om han ægter den i Universitetsgraderne mest fremadskredne unge Pige. Men hans Styrke og Evner bliver saa meget lettere anerkendte af en Kvinde, hvis Opdragelse sætter hende i Stand til at vurdere dem, end af en Dukke uden Udvikling. Især i et Land som China, hvor det at føde og opdrage Sønner anses